

CHƯƠNG VIII

Nghiêm nhịp nhịp tay trên bàn. Có năm mơ, anh cũng không tin Khai thất điên bát đảo vì Phương Tần. Con bé đẹp thật, nhưng từ trước đến giờ, xung quanh Khai lúc nào chả có gái đẹp, không chỉ đẹp, họ còn biết chiều chuộng nữa kìa. Tần không chiều ông chủ nhỏ, lại hay chống đối. Suốt thời gia viết hồi ký cho ông Chu, con nhỏ và Khai như nước với lửa. Nào ngờ...Hà! Khai bị nó hớp hồn bằng chiêu dùng dụng lạnh lùng rồi. Ngạo mạn phách lối như Khai mà cũng chịu thua, vậy mới biết Phương Tần tài hơn Khánh Như nhiều trong nghề quyền rũ đàn ông

Hồi mới vào hát câu gì những lúc chờ ca sĩ loại A ở phòng trà, Khánh Như cũng đổ hết mánh khoe với Khai, cô nàng mong muốn lọt vào đôi mắt đa tình của cậu ta để một bước lên chức bà, khổ nỗi Khai lại không ưa NHu, vì vậy cô ta mới bám vào Nghiêm. Hai người mau chóng thành một cặp cùng chí hướng, không yêu nhưng sống nương vào nhau để kiếm tiền

phải thành thật mà nói, từ khi có Khánh Như là...phụ tá, Nghiêm phát lên thấy rõ. Con bé có nhiều s'ang kiến làm giàu độc đáo. Khai mà biết thì...Nhưng làm sao thằng hợm hĩnh ấy biết được, khi đầu óc nó dạo này mãi bận bịu chuyện yêu đương

Giọng bà Vân vang lên cắt ngang giây phút tự đắc hiếm hoi của Nghiêm:

Cháu có cách nào để Khai chán con nhỏ đó không?

Nghiêm rề rà:

Cách thì chắc chắn phải có. Nhưng đi như thế để làm gì? Khai vẫn còn ham chơi. Chơi đã rồi sẽ chán, từ trước đến giờ, Khai có yêu ai quá một năm đâu nào

Bà Vân bồn chồn:

Nhưng lần này khác, nó lụy con Tần dữ lắm. Suốt ngày nó túc trực trong nhà thương. Nói thật. Lỡ đi bệnh không biết nó có chăm sóc đi được một phần mười như nó đối với con nhỏ không nữa

Nghiêm xua tay:

Ày! Đừng so sánh như vậy. Phương Tần khác đi xa lắc. Nó đang ra sức quyến rũ Khai, Dĩ nhiên cậu ấy phải si mê đến mức không rời nó nữa bước rồi. Muốn Khai bỏ Tần cũng dễ thôi

Bà Vân hỏi tới:

Bằng cách nào, khi lời dì nói với Khai như muối bỏ biển

Nghiêm lấp lửng:

Để cháu nghĩ cách tốt nhất rồi... báo cáo với dì sau

Mày nhanh lên giùm dì, để lỡ con nhỏ dính cái bầu thì khó lắm đó

Mặt bà Vân chột đanh lại:

Thằng Khai cũng giống ba nó. Rặc nòi đại gái. Nếu không nghe lời tao cưới Cát Phương thì đừng hòng tao cho một cục. Đồ đàn ông thiếu suy nghĩ

Nghiêm cười cười:

Lúc nào dì cũng độc mồm, nhưng tâm lòng lại luôn rộng rãi. Cháu vẫn thấy dưỡng Chu vẫn phay phay, dầu ổng không xứng được như thế

Bà Vân nhếch môi:

Ai lại đi đánh kẻ chạy về. Cứ coi như là dì đang làm phước cho thằng Khai còn có ba, con cái nó sau này có ông để gọi nội. Ông thuê viết trăm ngàn cuốn hồi ký, dì cũng mặc kệ

Bà VAn lảng sang chuyện khác:

Cháu biết gì về Phương Tần?

Nghiêm nhún vai:

Nó cũng như những đứa con gái nghèo hám tiền kh'ac, vậy cứ dựa vào điểm yếu của nó mà...đánh, có gì khó đâu chứ

Nghiêm cao giọng:

Cháu sẽ lo cho dì vụ này. Chỉ sợ lộ chuyện, Khai không để cháu yên

Bà Vân vỗ ngực:

Dì còn sờ sờ đây, cháu an tâm

Nghiêm thở dài:

Chỉ sợ tình yêu làm Khai mù quáng thôi. Dì biết không, dạo này Khai nghe lời Phương Tần đằm ra nghi ngờ cháu

Bà Vân nhú mày:

Nó nghi ngờ cái gì?

Mặt buồn bã, uất ức Nghiêm nói:

Khai nghi ngờ cháu xoén bết doanh thương bỏ túi riêng

Trời ơi! Đúng là bậy

Nghiêm tiếp tục than thở:

Cháu nghĩ tới công sức mình góp vào cho dì mười mấy năm nay mà túi. Nói thật, nếu không có cháu cầm cự lúc Kha chết, thử hỏi phòng trà, vũ trường còn tồn tại đến hôm nay không? Anh em trong nhà như thể tay chân, cháu có thể gian dối như vậy sao? Khai đúng là bị Phương Tàn làm u mê rồi

Bà Vân nhấp nhẩm:

Vậy càng phải mau chóng loại Tàn khỏi trái tim Khai. Dì sẽ cưới Cát Phương cho nó. Có vợ cầm chân, nó mới tu tỉnh để lo sự nghiệp

Nghiêm tán vào:

Dì nói rất đúng. Khai cần phải có vợ, một cô vợ con nhà danh giá đàng hoàng. Cát Phương rất hợp với dì, cháu nghĩ ngoài Phương ra, khó ai xứng với Khai

Bà Vân thở dài:

Ai cũng nói vậy, nhưng Khai thì không chịu, dì mới tức

Nghiêm bảo:

Đàn ông mà dì. Cứ chơi cho thỏa, nhưng khi lấy vợ, nhất định phải lựa chọn. Cháu tin Khai sẽ nghĩ lại

Nhìn đồng hồ, Nghiêm nói:

Cháu phải đi đây. Đạo này cháu phải kỹ trong việc quản lý vì không muốn bị nghi ngờ tiếp tục

Bà Vân nhỏ nhẹ:

Nếu thương dì, cháu đừng trách Khai...

Nghiêm bật cười:

Trời ơi! Mình là người nhà, dì cần gì phải nói như vậy với cháu. Tội chết

Lên xe, Nghiêm phóng một mạch tới nhà Khánh Như

Mở cửa cho anh vào nhà xong, Như chì chiết ngay:

Đi đâu suốt từ đêm qua tới bây giờ mới thấy mặt anh. Vui vẻ với con nào kỹ thế?

Buông mình xuống nệm, Nghiêm càu nhàu:

Công việc ngập mặt, rảnh rang đâu để vui vẻ chứ

Như chắt vắn:

Nãy giờ anh ở đâu? Sao điện thoại toàn ngoài vùng phủ sóng không vậy?

Nghiêm uể oải trả lời:

Anh bàn công chuyện với dì Vân, dì ấy rất ghét nghe chuông điện thoại. Bởi vậy, anh tắt máy để khỏi bị nhằn nhĩ cũng như khỏi bị phân tâm

Khánh Như tò mò:

Chuyện gì quan trọng giữ vậy?

Nghiêm nhếch môi:

Liên quan tới bạn nối khố của em

Phương Tàn à? Mà chuyện gì? Em ghét thói lấp lửng nhất trên đời

Nghiêm nói:

Nó bắt xác, thân hồn thẳng Khai. Dì Vân lại kong thích nó, thế là "trận chiến thâm lặng" sắp mở màn và anh được mời tham gia

Khánh Như tỏ vẻ không tin:

Anh có lộn không? Nhỏ Tàn khóa tay Thức chứ đâu ưa gì tay Khai

Nghiêm ngạc nhiên:

Sao lại có Thức lọt vào đây nữa?

Như liền kể cho anh nghe những gì Tàn đã tâm sự rồi đặc một dấu hỏi to đùng:

Chẳng lẽ con nhỏ bắt cá hai tay?

Nghiêm cười:

Nếu đúng vậy, Phương Tần tham gặp mấy em. Toàn...săn tìm mấy đại gia

Khánh Như liếc Nghiê m một cái sắc lêm, cô bỗng khó chịu khi biết Khai si Phương Tần. Con cóc ấy có gì hấp dẫn chứ. Nhớ tới thái độ trịch thượng, xem thường mà Khai từng dành cho mình, Như nhức nhối vì căm tức. Khai chê mình để chạy theo Phương Tần. Hừ! Dù chuyện trước đây Như đeo đuổi Khai là âm thầm, là bí mật chả ai biết, nhưng co vẫn thấy bị sỉ nhục, nếu như một ngày đẹp trời nào đó Tần trở thành bà Trương An Khai, tức là chủ của Như thì còn gì ê mặt cho bằng

Phương Tần tằm ngằm mà thâm. Trước đây Như vẫn vờ dò thăm ý Tan, nó luôn mồm chê bai, ghét Khai, thích Thức. Nào ngờ tất cả nó tung hỏa mù. Bây giờ nó...câu được Khai rồi, chắc chắn chuyện làm ăn của Nghiê m lâu nay bị bại lộ

Giọng Nghiê m vang lên:

em có cách nào gọi Phương Tần ra khỏi tâm trí Khai không?

Như chớp mắt:

Sao anh lại hỏi vậy khi Tần là bạn thân của em?

Nghiê m phá lên cười khùng khục thật khó nghe:

Bạn thân. Thân bằng anh và em không?

Nói thật để Phương Tần kè kè ben Khai, không có lợi cho chúng ta đâu. Hôm trước nghe nói nó nghĩ việc anh đã mừng, nào ngờ...Hà! lời nói của người tình có sức mạnh gấp mấy trăm lần nói của một kế toán, trước đây có thể Khai không quan tâm đến những bản báo cáo của Tan, nhưng bây giờ thì khác, chỉ một tiếng mè nheo của nó thôi, anh và em dám đi tông sự nghiệp lắm

Như liếm môi:

Tần không xấu với bạn bè đâu

Nghiê m nhấn mạnh:

Nó đang hoang như vậy nên càng tốt với người tình. Cái khoản chênh lệch từng lọt vào túi chúng ta, Khai lấy bao cho Phương Tần không sướng sao?

Giọng Khánh Như yếu xìu:

Anh muốn em phải làm gì đây?

Nghiêm nhún vai:

Hãy loại con bé y như em loại tình địch

Anh ngụ ý gì khi nói như vậy?

Chả ý gì hết. Anh vì cả hai đứa

Nhưng nếu em làm không được thì sao?

Thì cứ phá cho Khai và Tần không còn tâm trí để ý đến chúng ta Anh muốn vũ trường Suối Mơ sẽ là của mình, bởi thời gian tới anh sẽ thả lỏng ở đó cho mọi thứ rối tung lên

Khánh Như ngơ ngác:

Em không hiểu ý anh

Nghiêm khoát tay:

Từ từ em sẽ hiểu. Nhiệm vụ của em là...khủng bố, phá hoại hai kẻ đang mê mải yêu, phần anh sẽ cố biến ước mơ làm chủ của chúng ta thành hiện thực

Khánh Như im lặng. Nghiêm biết rõ ý nghĩa của sự im lặng này. Anh kéo Như nằm xuống kế bên mình. Hai người âu yếm vuốt ve nhau, nhưng tâm trí mỗi người lại nghĩ chuyện khác. Cả hai đều ôm mộng làm giàu bằng những của cải không phải của mình

Khai đứng dậy, đi tới đi lui trong sân nhà Phương Tần. Chờ mãi cô cũng về tới, lòng Khai dịu lại khi Tần đẩy cổng rào bước vào. Tự nhiên anh giận dỗi như trẻ? con. Thay vì bước đến ôm co, Khai ngồi yên một chỗ

Phương Tần vốn nhạy cảm, nên cô hỏi ngay:

Chờ em lâu lắm phải không?

Khai ậm ự

Anh chờ Nhat chứ đâu có chờ em

Tần cuoi, cô ngồi xuống kế Khai:

Chín giờ nó mới về. Cho anh chờ rục xương luôn

Khai dài giọng:

Rục xương có nhằm gì. Chỉ sợ trái tim hoá đá mất thôi

Áp mặt lên ngực Khai về phía bên trái, Tần kêu:

Chết! Không nghe đập. Tim anh hoá đá mất rồi

Không dẫn được lòng, Khai ôm cô và háo hức hôn đôi môi mềm. Phương Tần vừa thở, vừa đẩy anh ra.

Mẹ nhìn thấy đấy

Khai lì lợm:

Mẹ bận xem tivi chớ xem chúng mình làm chi. Sao, tim anh đã hoá đá chưa?

Bầu nhẹ vào vai anh, Tần nói:

Em sợ anh thật. Đúng là ông trời con. Dễ ghét nhất. Lẽ ra em phải giữ vững lập trường ghét anh hoài đê? bây giờ khỏi phải khổ.

Khai nhíu mày:

Yêu anh khô? lắm à?

Phương Tần thơ? dài:

Nếu anh là người khác, chắc chắn tình yêu của em không gặp sóng gió. Em luôn lo sợ. khi nghĩ tới ngày mai

Khai buột miệng:

Nghĩa là em không tin anh?

Tần không trả lời, giọng cô trầm hẳn xuống:

Hồi trưa vào siêu thị sắm sửa đồ dùng cho công ty, em gặp bác gái và Cát Phương. Hai người lúc nào cũng như hình với bóng. Em không chen chân vào được đâu.

Khai hỏi ngay:

Mẹ có nói gì với em không?

Tần kể lể:

Em chào, mẹ chỉ mỉm cười và nhỏ nhẹ bảo: 'Dầu thế nào thì Khai cũng bo? cháu '

Khai nắm tay cô:

Mẹ dùng đòn ly dán đó...em phải tin anh

Tựa lưng vào ghế, Tần thơ? hất ra:

Em mệt mỗi lần, anh biết không? Suốt buổi chiều nay, em không còn tâm trí để làm mà việc thì ngập đầu. Thế là phải ở lại, tập chung hết ý chí và nghị lực để xong sổ sách. Vái sao đừng trực con toán nào hết, nếu không em chả đào đâu ra trâu để bán mà đền cho chủ

Khai xót xa:

Mới hết bệnh chưa bao lâu, em cực thế này làm sao lại sức

Phương Tần vuốt nhẹ cằm Khai:

Em là lọ lem nên quen rồi

Hai người chột rơi vào im lặng. Khai nhỏ nhẹ, nhưng hết sức quyền hành

Nghi? những chỗ ấy đi. Anh sẽ lo cho em và gia đình đầy đủ. Anh không muốn người mình yêu đầu tắt mặt tối vì suốt ngày bận kiếm sống

Phương Tần nói:

Ai cũng bận kiếm sống chớ đâu chỉ mình em. Em hiểu tình ý của anh, nhưng em thích tự lập và không muốn bị thương hại

Lấy trong ví ra một phong thư, Tần ngập ngừng:

Em vừa lãnh lương, em xin gửi bớt anh lại tiền viện phí, hãy nhận cho em vui

Mặt nóng bừng, Khai gằn:

Em đối với anh như người dung kẻ lạ vậy sao? Thật không ngờ em coi thường anh đến thế

Tần cương quyết:

Chúng ta từng thỏa thuận rồi mà. Nếu không nhận, chính anh mới coi thường em

Khai khoát tay:

Anh chưa nhận vào lúc em còn khó khăn như vậy. Cát đi

Em không hề khó khăn. Thật mà

Vừa nói, Tần vừa nhẹ nhàng đặt phong bì vào tay Khai

Anh giận dữ nắm mạnh tay cô:

Em còn là người yêu của anh không? Sao nỡ sòng phẳng với anh từng chút vậy?

Nhìn ánh mắt long len vì giận và cả vì khổ sở của Khai, Tần cắn môi. Cô bối rối khi anh nói tiếp:

'Em' chi? biết nghĩ tới mình chớ không cần biết cảm nhận của người khác. Em tự cao và ích kỷ quá

Dứt lời, Khai đứng phắt dậy đi như chạy tới chiếc mô tô, Không đợi Tần nói tiếng nào, anh rồ ga phóng đi.

Ngồi lại một mình, Tần gục vào hai tay ân hận. Khai nói đúng, cô quá sòng phẳng với anh. Tần trả lại anh khoản tiền đã chi ra suốt thời gian cô nằm viện, nhưng cô có thể? trả lại những tình cảm, sự chăm sóc.

Bà Vân buông điện thoại xuống và ngồi thừ ra trong phòng thương xót.

Mẹ Cát Phương vừa cho bà biết, con bé vẫn nằm liệt giường vì cú sốc do Khai gây ra. Con bà đã từ chối thẳng thừng Cát Phương và tuyên bố sẽ cưới Phương Tần. Hừ! thứ yêu nữ ấy có gì hơn Cát Phương là ngọc cảnh vàng chứ?

Càng nghĩ bà càng tức tối. Rõ ràng Khai ăn phải bùa ngải rồi. Dầu Khai đã giải thích rằng trái tim có lý lẽ của nó, bà vẫn không thể? tin Khai yêu thật tình một đứa như Tần

Khai từng quen nhiều cô gái, nhưng chả tới đâu thì đã bỏ, chưa bao giờ nó đề cập tới chuyện cưới ai trong những đứa nó quen, thế mà bây giờ `...

Rõ ràng Phương Tần là đứa ranh ma, thu? đoạn nhất trong những đứa quen Khai, bởi vậy nó mới nắm giữ được trái tim con trai bà. Cái thằng đã 30 rồi mà vẫn còn nông nổi. Nhưng lỡ Khai và Phương Tần thật tình yêu nhau thì sao?

Chắc không đâu. Con nho? nghèo kiệt xác muôn đời ấy chỉ yêu tiền, nó xem Khai như một nấc thang để trèo lên đỉnh danh vọng mà thôi. Phai làm Khai nhận rõ mặt Phương Tần, chắc chắn nó sẽ bo? con nho? ngay

Nhưng làm cách nào đê? Khai nhận ra sự thật đây. Bà Vân bỗng thờ dài khi nhớ tới Kha

Hồi ấy, Kha yêu mê mệ một vũ nữ, nó chưa hề nói sẽ cưới cô gái ấy, nhưng vốn người nhìn xa trông rộng bà đã ra tay từ trước. Bây giờ Kha đã vĩnh viễn xa ba rồi, nhưng mỗi lần nhớ tới con, bà vẫn rùng mình trong ám ảnh kh nghĩ cái chết của nó là tại...

Ba Vân đấm nhẹ vào trán. Bà cố hất cái ý nghĩ vừa thoáng qua ra khỏi đầu. Kha chết vì lái xe quá tốc độ khi xay rượu kia mà

Chuông điện thoại khô khan vang lên làm bà giật mình

Nhấc máy lên, bà hơi bất ngờ khi nhận ra giọng ông Chu. Hai người không điện thoại với nhau bao nhiêu năm rồi, sao hôm nay ông ta phá lệ nhỉ?

Giọng bà lạnh nhạt:

Có chuyện gì vậy?

Có. Nhưng là chuyện của Khai

Rồi không đợi bà Vân kịp nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với con trai, thì ông Chủ đã phủ đầu:

Toi chi? còn một thằng con trai, tôi không muốn nó giống anh nó, chết vì sự nhẫn tâm của mẹ mình. Hãy để Khai tự do chọn vợ theo ý muốn

Ba Vân nói như hét vào điện thoại:

Ông ngậm máu phun người

Gác mạnh máy xuống, bà ôm ngực thở hổn hển. Khôn kiếp! Tại sao ông ta dám nói với bà như thế nhỉ? Hồi đó, Kha bị sóc khi thấy ông bố cặp kè với người yêu nên đã lạt tay lái tông xe vào cột đèn. Chuyện đó ai cũng biết vậy mà bây giờ ông ta dám nói Kha chết vì sự nhẫn tâm của bà. Ông ta thật ác khi giêo tiếng oán cho bà

Đang tức nghẹn cả ngực, bà Vân bỗng nghe tiếng Nghiêm ngoài sân

Thằng cháu kêu lên trước khi bước vào nhà:

Dì không khoẻ à?

Ba Vân gượng gạo:

Ờ. Cũng tại tức thằng Khai. Dì chả ăn uống, ngủ nghê gì được

Nghiêm ngồi xuống:

Cháu tính nhiều cách rồi, nhưng có cơ hội ra tay

Ba Vân mai mỉa:

Đội mày có cơ hội, chắc tụi nó con đùm con đề

Nghiêm hạ giọng:

Cón nguồn tin nói ông Chanh và thằng Thức có cảm tình với Phương Tần...

Nghe nhắc tới ông Chanh, bà Vân hơi bối rối, nhưng bà trấn tĩnh ngay:

Thằng Thức có bồ rồi mà

Nhưng nó đã bỏ cô ta để đeo đuổi Phương Tần. Con bé này coi vậy mà cao tay ản thật. Toàn khuynh đảo các công tử, thiếu gia nhà giàu. Mục đích của nó rõ như ban ngày, khô? nỏi các cậu nhà ta lại không nhìn thấy điều đó

Ba Vân nhíu mày:

Nếu không được khỏe, nó sẽ quay sang Thức phải không?

Có lẽ vậy. Tần từng thú nhận với Khánh Như, phụ tá của cháu rằng, nó thích Thức, chứ không ưa Khai, chỉ vì Khai si tình quá, nó mới động lòng khi nghĩ tới số tài sản mà sau này Khai sẽ thừa kế

Ba Vân tức tối:

Phải làm sao cho Khai biết chuyện này?

Nghiêm nói:

Nhu đã đánh tiếng với Khai, nhưng cậu ấy đâu thềm tin

Ba Vân nghiến răng:

Đúng là u mê. Làm mẹ, dì phải kéo con mình ra khỏi cõi hỗn độn đó mới được

Nghiêm xoa cằm:

Dì không sợ Khai sẽ đi theo vết xe của anh Kha sao?

Mặt tái mét, ba Vân quát:

Đồ độc mồm! Tao khogn thích nghe câu hỏi này. Quên chuyện thằng Khai đi

Nghiêm gật gù:

Vậy cháu sẽ mạnh dạn dùng cách của mình. Tuy nó có hơi cũ một chút

Cách gì vậy?

Nghiêm khoái trá:

Một mũi tên trúng cả hai con chim nhạn, và dì phải bí mật hỗ trợ cháu đấy

Ba Vân thắc mắc:

Nhưng bao giờ mày ra tay?

Nghiêm không trả lời thẳng vấn đề:

Đạo này Thức hay tới vũ trường nhà mình, nó cũng chịu uống, chịu quậy lắm. Cháu tin là cơ hội đã tới rồi

Ba Vân phân vân:

chắc không nên lôi Thức vào cuộc chơi này

Nghiêm bật cuoi:

Nó đang ở trong cuộc, mình có lôi kéo đâu

Ba Vân ngập ngừng:

Nhưng dì vẫn thấy có gì đó không nen

Nghiêm nhip tay len thành ghế như một thói quen, bà dì anh không nói ra, nhưng anh thừa thông minh đê? hiểu ra lý do. Ngày xưa, anh em ông Chu đã...huynh đê. tương tàn vì bà, bây giờ bà không muốn giờ? lại chuyện xưa tích cũ chứ gì. Nhưng 'Cứu cánh biện minh cho phương tiện'. Ngần ngại như vậy còn lâu mới xong chuyện

Nhún vai tỏ vẻ bất buộc, Nghiêm nói:

Với cháu đây đúng là 'Nhiệm vụ khả thi, khổ khi phải phá bình em mình chớ sướng ích gì. Hay dì cứ để Khai cưới Phương Tần. Chán chê rồi, nó sẽ bỏ, đàn ông mà, đâu có lỗ

ba Vân đành giọng:

Khogn được. Khai phải cưới Cát Phương, dì đã quyết rồi. Mày nhất định giúp dì

Xoa hai tay vào nhau, Nghiêm gật đầu:

Có lẽ di cháu mình cần lập lại thỏa thuận trước kia mà ta đã thỏa thuận chuyện của Kha. Cháu sẽ không nghe, không thấy, không biết gì, nếu Khai có hỏi tới

Ba Vân gật đầu. Nghiêm khoan khoái phóng xe đi. Tới vũ trường, không khó khăn gì anh đã tìm thấy Thức. Anh chàng ngất ngưỡng bên trai rượu tây đã voi và một em khá bốc lửa

Lừ mắt ra hiệu cho cô gái...biển, Nghiêm ngồi xuống, giọng thân mật:

Lại mướn rượu quên sầu. Em buồn gì mà mấy tuần nay ngày nào cũng uống hết vậy?

Thức cười ra ve? còn tỉnh táo:

Đến đây đê? làm giàu cho mấy ông mà cũng bị tra hỏi nữa. Thiệt tình...Sao không thấy anh Khai nhỉ?

Nghiêm vô tư:

Cậu ấy bận tò mò với người đẹp, nên giao chỗ này cô anh lâu rồi

Thức uống hết phần rượu trong cốc:

Phương Tần hả?

Nghiêm lơ lửng:

Chớ ai bây giờ. Sau bao nhiêu năm chơi cho đã, Khai mới trọn được một em. Cậu ta si đậm lắm, rất tiếc là...là...

Thức hỏi tới:

Tiếc cái gì?

Phương Tần không yêu Khai như cậu ta vẫn tưởng

Thức thảng thốt:

Sao anh biết?

Nghiêm nhíp tay lên quày rượu:

có người nói với anh. Người ta còn cho anh biết Phương Tần yêu ai nữa kia. Nghĩ cũng tội, con bé xuôi theo Khia vì người mình yêu lại là người yêu của bạn mình

Thức run run rót thêm rượu ra ly. Hơi men làm anh chệnh choáng đôi chút nhưng Thức vẫn nghe rõ từng lời Nghiêm nói

Giọng anh ta hơi trầm xuống:

Em muốn gặp người đó không? Anh gọi cho. Khánh Như là bạn của Phương Tần, vừa là bạn Nhã Trúc, cô ấy đang là phụ tá của anh

Rồi không đợi Thức trả lời, Nghiêm bảo người phục vụ đi gọi Nhu

Loáng một chớp mắt, cô đã có mặt. Trong cái đầm hai dây tím than, Khánh Như trông già dặn, sắc sảo như một bậc đàn chị lỗi đời của vũ trường. Cô khác hẳn Nhã Trúc và Phương Tần, vậy mà là bạn của cả hai, nghĩ cũng lạ. Vừa lừ lừ uống rượu, Thức vừa nghĩ thầm

Chẳng cần rào đón trước sau, Như sà tới ngồi kế bên Thức. Cô biết rõ mình sẽ nói gì với anh ta

Mím cuoi, Như mơ? đầu:

Vẫn nghe Phương Tần tâm sự về anh, hôm nay mới được gặp

Thức lắng đọng:

Nhìn em chẳng giống bạn Phương Tần lẫn Nhã Trúc

Khánh Như thản nhiên:

Anh nói đúng. Vì cuộc đời và công việc mỗi đứa mỗi khác, em không ở trong môi trường lành, sách như Tần và Trúc thì làm sao giống tụi nó 'được

Hơi nghiêng đầu ngẫm Thức, Khánh Như nói tiếp:

được gặp anh, em mới hiểu tại sao nhờ Tần điên đảo vì yêu. Nhã Trúc điên đảo vì ghen. Phong độ lắm. Đàn bà chết là phải

Thức nhếch môi:

Điên đảo vì yêu mà lại chấp nhận tình cảm của người khác. Cô em khéo nói lắm

Khánh Như nói:

Phương Tần là đứa biết nghĩ, nó không muốn Nhã Trúc khổ, vả lại...

Thức hát hàm:

Thế nào? Sao không nói tiếp?

Và lại, đã bao giờ anh trực tiếp nói yêu con bé đâu. Nó luôn nghĩ anh đùa với nó

Trời ơi! Sao Tàn lại nghĩ thế? Tất cả những điều tôi làm vì Tàn chưa đủ? sao?

Nhu vẽ những đường vô nghĩa len mặt quây:

Phụ nữ mà. Phải rõ ràng, cụ thể? như Khai chẳng hạn. Ông ta bám riết con bé, lo lắng từng chút, đến đá cũng mềm nhũn ra chớ nói chi tim người

Mặt Thúc tối sầm tuyệt vọng. Khánh Như cười cuoi:

Nói vậy đâu có nghĩa anh hết cơ hội, vì em biết Phương Tàn vẫn còn nghĩ tới anh. Mới hôm qua, con bé nói với em chỉ cần anh len tiếng, dù trời giông bão nó cũng nhất định tìm tới anh ngay

Thúc cười khẩy:

Cải lương vừa thôi. Phương Tàn không đa cảm đến thế đâu

Khánh Như thách thức:

Nếu em làm được điều đó hộ anh, anh thưởng em cái gì không? Chỉ sợ anh đùa chơi với TAn, còn Nhã Trúc mới là đích nhắm thật của anh thì tội nghiệp con nhỏ? lắm

Thúc nhếch môi:

Nếu tôi đùa thì đâu khổ thế này

Khánh Như hấp háy mắt:

Em sẽ gọi Tàn đến với anh

Thúc chua chát:

Giờ này chắc Tàn đang ở? cạnh Khai, đừng làm phiền người ta.

Nhu nhấn mạnh:

Nếu anh gọi nó sẽ đến ngay. Em bảo đảm

Thúc nốc hết rượu trong ly thấy chéch choáng, nhưng không biết vì mình thắm say, hay vì những lời của Khánh Như.

Đối với Phương Tàn, thoát đầu Thúc cảm vì cô đẹp, vì giữa hai người như có duyên với nhau, thấy Nhã Trúc ghen, Thúc cũng muốn đùa chơi và muốn mê?

hiện bản lãnh đàn ông được nhiều con gái yêu mình. Sau đó, anh lại thích Tần thật, thích đến mức Nhã Trúc lòng lộn lên khi biết anh hay điện thoại tới chỗ Tần làm để chuyện trò cả tiếng đồng hồ

Dầu những cuộc trò chuyện ấy chưa đi tới đâu, nhưng mâu thuẫn giữa anh và Trúc ngày càng lớn. Anh không chịu nổi thái độ đồng đánh của Trúc và đã nói lời chia tay

Đêm đó, Thức tới nhà Phương Tần, chưa nói được mấy câu thì Khai xuất hiện. Anh ta đã dập tắt niềm hy vọng của Thức. Anh đành lấp lửng vài ba câu rồi ra về trong âm ức. Niềm tin Tần có tình ý với mình phụn tắt. Thức buồn tình cứ mượn rượu giải sầu, vậy mà Như lại nói thế nghĩa là sao?

Giọng Khánh Như ngọt ngào:

Anh Thức quá chén rồi, đê? em bảo anh Nghiêm đưa anh về tận nhà ghen.

Thức khoát tay:

Khong có Phương Tần, tôi chả thiết về

Rồi sẽ có Phương Tần, con bé sẽ tới nhà anh ngay, nhưng như vậy cô phiền không?

Chả có ai ơ? đó ngoài tôi, phiền gì mà phiền?

Khánh Như buột miệng:

Vậy thì tốt rồi. Chờ một chút, em gọi anh Nghiêm

Thức gật gù. Nguoi anh bắt đầu lằng lằng, bắt đầu bút rứt. Ý muốn cô Phương Tần lại nhứt nhối trong tim. Anh phải bảo Khánh Như gọi Tần đến với mình mới được

Thức chờ mãi mới thấy Nghiêm ra tới. Anh ta cười toe toét:

Anh sẽ đưa em về tận nhà. Như đang điện thoại cho Tần bảo là em không được khỏe, cô ta sẽ đến ngay

Thức bán tính bán nghi:

Để vậy sao?

Nghiêm háp háy mắt:

Cứ chờ xem. Anh uy tín mà

Chở Thức đến trước nhà xong, Nghiêm quay xe lại với một nụ cười bí hiểm:

Ngươi đẹp tới tận nhà, chiếm được hay khogn là do bản lĩnh của cậu. Đừng tự. ti rằng ngày xưa ba cậu thua ba Khai trong cuộc tình tay ba thì bây giờ cậu cũng sẽ thua. Dù gì anh cũng ủng hộ cậu hết mình. Cô len nhé

Thức mở cổng ngòi phịch xuống ghế đá.Hơi sương lành lạnh khiến anh tỉnh táo hơn. Nhất định anh phải thắng Khai trong tình trường. Tần sẽ là của anh vì cô yêu anh chứ không hề yêu Khai. Lẽ ra Thức phải nhận thấy điều này khi Tần nhất nhất nghĩ làm cho Khai để đi làm ở những công ty do anh giới thiệu chứ. Lúc đó, sao Thức lại u mê đến thế? Tội nghiệp Tần, lâu nay em phải khổ vì anh, từ giờ trở đi, anh sẽ bảo bọc em, từng giờ từng phút không để em buồn hay cực khổ

Thức đang sật sừ với bao nhiêu ý nghĩ trong đầu thì có tiếng xe dừng lại ngay cửa. Anh nhìn ra và thấy Tần đang rời khỏi chiếc Honda ôm. Cô ngo ngác nhìn vào khoảng sân tối nhà anh

Thức lao ra với tâm trạng trẻ con được món quà ưa thích. Niềm vui sướng oà thoe tiếng anh gọi cô

Phương Tần ngỡ ngàng:

Anh ơ? đây à?

Thức say sưa nhìn cô:

Ơ? đây và chờ em. Nào, mời công chúa vào nhà

Tần ríu ríu bước kế ben anh, Thức muốn ôm ngay cái dáng mảnh dẻ ấy vào lòng, nhưng anh cố dằn lại vì biết chỉ một chút vụng về của mình thôi, đêm sẽ hết sắc màu lãng mạn

Ngòi xuống salon, Tần khen xã giao:

Nhà anh đẹp thật

Thức cuoi:

Nhugn mãi đến giờ em mới tới trong khi anh chờ giây phút này lâu lắm rồi

Phương Tần ngập ngừng:

Bác...bác đâu?

Thức không trả lời, anh hỏi:

Uống nước ngọt nhé?

Tần lắc đầu:

Cho tôi xin nước lọc được rồi

Thức nghiêng mình:

Xin tuân lệnh

Dứt lời anh đi ngay vào nhà bếp. Tần loay hoay trên ghế với tất cả hồi hộp. Đường như Thức có rượu, cô nhìn đồng hồ rồi suốt ruột. Lẽ ra giờ này Tần không nên đến, nhưng cuộc hẹn quá quan trọng, cô đâu thể? không đi khi nó liên quan tới cô và Khai

Bước ra với trai nước lọc, hai cái ly, Thức nói:

Anh thật sự vui dù nghĩ lại anh đúng là ngốc khi đã phí phạm biết bao nhiêu thời gian vì một lời yêu chưa được nghiêm túc nói ra

Phương Tần chớp mi. Cô chưa hiểu Thức muốn gì anh đã siết chặt tay cô:

Có thể? em trách anh khogn biết rào đón, nhưng lòng anh ngay thẳng, tim anh chân thành, anh chỉ muốn nói rằng anh yêu em

Tần thoáng rùng mình bởi đôi mắt hơi dại vì rượu và cả vì sau tình của Thức. Cô rút tay lại, đứng len, giọng nghiêm nghị:

Xin lỗi, tôi tới để gặp bác Vân. Bác ấy đến chưa?

Thức ngó ra mắt mấy giây rồi anh nói ngay:

Bác Vân tới đây làm gì? em đâu cần viện lý do. Anh hiểu em không muốn làm Nhã Trúc buồn, nhưng không có anh, cô ấy sẽ tìm ngay người khác, em không cần phải lo

Phương Tần nho? nhẹ:

Nếu bác Vân không tới, tôi xin phép vì giờ này không còn sớm nữa

Vừa nói, Tần vừa quay đi, Thức nắm tay cô kéo mạnh. Tần hốt hoảng khi hơi thở nóng hôi mùi rượu của anh phả vào cô?

Giọng anh vừa da diết vừa mạnh mẽ:

Đừng bo? anh một mình, Phương Tần. Hơn bao giờ hết, anh cần có em

Tần ấp úng:

Nhugn mà tôi...

Lại chối là không yêu anh chớ gì. Em thật là ngốc. Rồi anh sẽ cho em biết em có yêu anh không?

Bằng sức mạnh có được của một gã đàn ông sung sức đang khao khát tình yêu, Thức ép Tần sát vào tường rồi ngấu nghiến hôn cô. Tần không cử động cũng không chống trả được. Ca? người cô như bị khối thân thể lực lưỡng của Thức đè bẹp vào tường. Tần như mê muội vì những áp lực tâm lý lẫn thể xác đè nặng

Mím chặt môi, Tần cố từ chối nụ hôn của Thức, nhưng anh vẫn lì lợm không buông. Tần có thể? cắn anh thật mạnh như cô từng cắn Khai, nhưng không hiểu sao cô không thể làm ngay lúc đó

Đồ khốn nạn!

Rồi Thức bị xô bật ra, anh chưa kịp đứng vững đã bị Khai liên tục đấm mấy cái vào mặt chúi nhủi xuống đất

Phuong Tần hồn vía len mêy. Cô run rẩy bám vào tường, miệng lắp bắp

Dừng...dừng đánh nữa

Mắt Khai quắc lên trông thật dễ sợ. Anh nhìn cô bằng cái nhìn vừa căm ghét vừa khinh bỉ, khiến Tần nát ca? lòng

Giọng Khai sắc lạnh:

Đúng là tồi tệ. Thì ra đang ngồi với tôi, em dứt khoát bỏ đi vì nhận điện thoại của nó. Thảo nào tôi hỏi đi đâu em cứ ấp a ấp úng bảo vào công ty có chuyện đột xuất. Đây là chuyện đột xuất bản thủ của em à? Vậy còn bao nhiêu lần đến với nó bằng những cuộc hẹn không đột xuất nữa?

Phuong Tần chết sững vì những lời cáo buộc của Khai, cô líu ca? lưỡi:

Mẹ anh hẹn em tới đây chớ không phải Thức

Khai cười gằn:

Em muốn ám chỉ gì mà nhắc tới mẹ tôi? Bà mà thèm tới chỗ bản thủ này sao?

Thức khệnh khạng đứng dậy, giọng đang lại:

Anh cút mẹ anh đi. Tôi đêch mời anh tới, đừng đứng đó sủa rân trời như thế

Tay nắm lại, Khai sấn sả:

mày thử nhắc lại câu vừa nói xem

Thức vênh mặt lên:

Mẹ kiếp anh...nãy giờ tôi nhìn đó

Khai nhào tới, tay vung lên, nhưng thật bất ngờ Thức vật anh ngã bằng một đòn judo thuần thực. Khai nhanh nhẹn nhổ dậy xông vào Thức với tất cả sức có được

Đứng bên ngoài, Tần rối như tơ vò, cô nói như khóc:

Đừng đánh nữa mà. Em xin hai người

Hai gã đàn ông lom khom lườm nhau. Thức lại lớn tiếng:

Anh xéo đi. Đừng làm phiền Phương Tần nữa. Những gì anh đã thấy, chúng tôi Tần yêu ai rồi

Tần hét lên:

Anh đừng nói nữa

Khai nhìn thẳng vào Tần, miệng bật ra:

Toi ghê tởm cô

Rồi anh đi như chạy ra ngoài, Phương Tần hét hoảng đuổi theo. Cô giữ chặt tay anh:

Nghe em nói. chính mẹ anh đã hẹn em ở đây

Đừng bày điều. Mẹ tôi không đời nào đặt chân tới nhà chú Chanh. Em nói thế là si? nhục cả mẹ tôi

Phương Tần nhói ở tim. Cô thản thốt nhận ra mình đã bị gài bẫy

Cô gằn từng tiếng:

Anh phải tin em

Khai khô khan:

Trước kia thì có, nhưng từ giờ trở đi thì không bao giờ. Nếu không cô người bảo tôi tới đây, có lẽ trong mắt em, tôi vẫn là một thằng khờ bị cấm sừng

Hất mạnh tay Tần ra, Khai hùng hô? bước đi. Phương Tần ngồi rũ xuống hành lang. Khai vốn kiêu ngạo, anh đã ghen với Thức từ lâu, giờ thì hết rồi, Tần đánh mất niềm tin nơi anh, nếu không lật tẩy được vụ này, cô và anh chắc chắn vĩnh viễn chia xa

Giọng Thức vang lên:

Vào nhà với anh

Phương Tần giận đến mức lắp bắp:

Anh...anh thật là bỉ ổi khi gài bẫy tôi

Thức nhú mày:

Anh gài bẫy em bao giờ

Anh đừng vờ vĩnh nữa. Tôi căm thù anh, căm thù anh

Thức ngân ngữ:

Thật ra, Khánh Như đã nói gì mà em chịu đến với anh?

Phương Tần kêu lên:

Khánh Như ư? Con bé ấy thì liên quan gì? Chính bác Vân mẹ Khai đã bảo tôi tới số nhà này vì bác có chuyện quan trọng cần nói với tôi mà không muốn Khai biết. Đang ngồi với Khai ở nhà, nghe Thu Oanh gọi tôi đã qua nghe điện thoại rồi, giấu nhem anh ấy lý do, tôi tức tốc tới đây. Không ngờ lại là nhà anh. Tại sao anh và bác Vân cố tình chia cách chúng tôi? Trước đây, tôi xem anh là bạn, bây giờ thì hết rồi. Đừng để tôi trông thấy anh lần nào nữa

Phương Tần quay ngoắt đi trong nước mắt. Thức tất tả chặn cô lại:

Hãy nghe anh. Anh không liên quan gì tới bác Vân hết

Rồi kéo cô ngồi xuống ghế đá, Thức kê? hết những gì Nghiêm và Như đã nói với anh cho Phương Tần nghe

Thức kết luận:

Dẫu anh có uống rượu, nhưng trí nhớ anh không tồi đến mức lẫn lộn

Phương Tần lẩm bẩm:

Lẽ là Khánh Như lại như vậy

lâu rồi, Tần không gặp Như, cô nằm viện, con bé chẳng vào thăm. Chắc Như vẫn còn bực vì Tần không đáp ứng đề nghị hợp tác của Như, nếu đó là lý do để con bé ra tay với cô thì thật chả còn gì đáng nói

Thức đang giọng:

Anh sẽ làm sáng tỏ chuyện này. Hãy đi gặp Khánh Như với anh

Phương Tần lắc đầu. Cô biết chắc nó sẽ chối vì lúc này người điện thoại cho cô là bà Vân chứ không phải Khánh Như. Con bé sẽ cãi chày cãi cối chứ không đời nào chịu nhận chuyện cày có liên quan đến mình. Như sẽ viện lý do vì muốn Thức về, nên đã nói dối gọi Tần đến nhà anh, nhưng thật tế Như đã không làm thế

Giọng Thức thắc thỏm:

Em không tin anh sao?

Phương Tần gục đầu vào tay:

Xin lỗi. Đừng bắt tôi phải trả lời. Trong tôi, niềm tin đã mất rồi

Tần nghe nước mắt mặn môi. Cô biết dù sự việc có sáng tỏ thì giữa cô và Khai vẫn còn tồn tại một khoảng cách không gì san lấp được.